

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: II.

Máj 2017

Číslo: V.

Milí priatelia, bratia a sestry,

sme v najkrajšom mesiaci roka. Máj je podľa romanticky zmýšľajúcich ľudí, čas lásky. Dvojice zaľúbených párov, ktorí sa radi prechádzajú ulicami, alebo tichými chodníkmi parkov, nie sú nám cudzie. A keď sa takíto dvaja mladí rozhodnú spečatiť svoju lásku pred oltárom, tam sa zaväzujú k trvalej láske, nie ku chvíľkovej. Pamätám sa, ako nás špirituál po nástupe do seminára zobral do veľkej seminárnej podzemnej kaplnky. A tam nám pri oltári povedal: „Zamilujte si toto miesto.“ Usiloval som sa tieto slová vziať vážne a dodnes ich nosím v srdci. Uvedomujem si, že aj láska ku Kristovi v kňazskom povolaní, nemá byť akási občasná, alebo chvíľková, ale trvalá. Mať odhodlanie a dať trvalú náplň lásky ku Kristovi v kňazskom živote, alebo sa rozhodnúť žiť natrvalo v manželskom živote, vyžaduje si to pre dospelého človeka odpoveď, ktorá je výsledkom zrelej úvahy a dôvery Bohu i vzájomnej dôvery medzi budúcimi manželmi.

Všetci sme si určite zamilovali určité miesta. Sú to miesta, kde sme prežívali svoje detstvo a mladosť a chodili do školy. Nesmie tam chýbať i chrám, kde sme boli pokrstení, chrám, kde sme prijali prvýkrát Pána Ježiša v Eucharistii, kde sme boli pobirmovaní, či chrám, v ktorom ste ako mladí uzavreli sviatosť manželstva. A s láskou a úctou spomíname na tých, ktorí nás k týmto sviatostiam priviedli a nám ich aj vyslúžili. Každý z nás je pozvaný oživovať si spomienky na tieto krásne a dôležité chvíle v našom živote. Môžu nám k tomu pomôcť fotografie a tým mladším aj videá, ktoré si doma uchovávame. Najdôležitejším je Boh a jeho láska k nám. A zamilovať si jeho, ktorý sa nám vo svojom Synovi dáva v Eucharistii, je podstatným prejavom našej viery.

Netreba nikomu z veriacich pripomínať, že tento rok slávime presne 100. rokov od zjavenia Panny Márie vo Fatime.

Dvaja z troch vizionárov, blahoslavený František a Hyacinta, zomreli v detskom veku. Najstaršia z nich Lucia, žila zasväteným životom a dožila sa požehnanej staroby. Hovorí sa, že v jednoduchosti je krása. Tieto deti boli jednoduché, nábožné a predovšetkým na duši krásne. Zamilovali si Spasiteľa, pre ktorého žili a ktorému obetovali všetky príkoria a ťažkosti. Nesmieme zabúdať, že na ich útlý detský vek to boli veľké obety, ako napr. vzdávanie sa pokrmu a vody, čas strávený vo väzení.

A zamilovali si aj Nepoškvrnenú Pannu Máriu, ku ktorej sa modlitbou ruženca denne utiekali. Pokánie, ktoré Panna Mária pripomínala a Cirkev neustále pripomína, nie je zastaranou vecou, ale nevyhnutnou. Avšak novodobému a modernému človeku zaujatého materiálnymi vecami, ktorý život vo viere v Boha odložil na vedľajšiu koľaj, to už možno nič nehovorí. Pokánie je cestou zmeny života a vyjadrením lásky k Bohu, cestou, ktorou sa musíme všetci uberať, od najvyšších duchovných pastierov až po jednoduchých veriacich.

Duch. otec Milan

DEŇ MATIEK

Pani učiteľka dala deťom v škole napísať slohovú prácu s názvom Matkine ruky. Štvrtáčka Kristínka napísala: „Moja mama, jednou rukou varí, v druhej ruke drží handru, ktorou utiera stôl. Jednou rukou nás hľadá, druhou rukou dáva obed ockovi. V jednej ruke má almužnu pre chudobného a v druhej ruke drží ruženec, ktorý sa modlí.“ Deti v škole sa

smiali, keď počuli túto prácu. Pani učiteľka sa pýta: „Kristínka, koľko rúk má vlastne tvoja mama?“ A ona hovorí: „Dve ruky má pre nás – pre každé so siedmich

detí, dve ruky pre ocka, dve ruky pre prácu v domácnosti, dve ruky pre chudobného, dve ruky pre Pána Boha.“ Po tomto vysvetlení sa už žiadne z detí nesmielo. A pani učiteľka povedala: „Kristínka napísala najkrajšiu slohovú prácu.“ V tomto najkrajšom mesiaci si chceme uctiť aj naše matky, bez ktorých by sme tu neboli. Nech im dá náš dobrotivý Boh dobrého zdravia, nech ich naplní všetkými potrebnými milosťami a nás všetkých nech naplnia vďačnosť a ochota odmieňať sa im pozornosťou a láskavosťou. Naše slová dostatočne nevyjadria všetko, čo im chceme povedať. Preto v tento deň im venujme s láskou aspoň malý kvet a toto gesto pozornosti napovie aj to, čo je ukryté v našom srdci. A tie matky, ktoré už nie sú medzi nami, nech Boh milosrdenstva obdarí večným pokojom.

Z KATECHÉZY

Zo všetkých Božích vlastností sa vo Vyznaní viery spomína iba **Božia všemohúcnosť**: vyznávať ju má veľký význam pre náš život. Boh je všemohúci Otec. Jeho otcovstvo a jeho moc sa navzájom objasňujú. Svoju otcovskú všemohúcnosť prejavuje totiž tým, ako sa stará o to, čo potrebujeme; ďalej tým, že nás prijíma za adoptívne deti; a napokon svojim nekonečným milosrdenstvom, lebo najväčšmi prejavuje svoju moc, keď slobodne odpúšťa hriechy.

Vieru v Boha Otca všemohúceho môže skúsenosť so zlom a utrpením podrobiť skúške. Niekedy sa môže zdať, že Boh je neprítomný a neschopný zabrániť zlu. Boh Otec však zjavil svoju všemohúcnosť najtajomnejším spôsobom v dobrovoľnom ponížení a v zmŕtvychvstaní svojho Syna, ktorý premohol zlo. Ukrižovaný Kristus je teda Božia moc a Božia múdrosť. V Kristovom zmŕtvychvstaní a povýšení Otec konal „podľa pôsobenia“ svojej „mocnej sily“ a ukázal, „aká nesmierne veľká je jeho moc pre nás veriacich“ /Ef 1,19-22/. Iba viera môže prijať tajomné cesty Božej všemohúcnosti. „Nič nemôže tak posilniť našu vieru a nádej, ako keď sme vo svojom srdci pevne presvedčení, že Boh môže všetko. Lebo keď ľudský rozum spozná, že Boh je všemohúci, ľahko a bez váhania bude súhlasiť so všetkým čo treba veriť, aj keby to bolo veľké a obdivuhodné a prevyšovalo by to poriadok a zákony prírody /KKC 268-274/.

NAD BOŽÍM SLOVOM

„Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu“ /Jn 10,9/.

Mnohí z nás majú pekné spomienky na chvíle, keď mohli v jubilejnom roku 2000 prejsť Svätou bránou Baziliky sv. Petra v Ríme. Akonáhle sme vošli do tejto veľkolepej baziliky, pred očami sme mali

veľký baldachýn, ku ktorému sme sa priblížili. Pod týmto baldachýnom je oltár a pod oltárom hrob sv. Petra. Pred svojím Nanebovstúpením práve Petrovi Pán Ježiš hovorí: „*Pas moje ovce, pas moje baránky.*“ Stáva sa tak viditeľnou hlavou Cirkvi a Kristus mu zveruje starosť o všetkých veriacich, ktorí patria Kristovi. Peter sa stáva *Pontifex maximus* – najvyšší pastier, dosl. staviteľ mostov. Tým staviteľom mostov od Boha k človeku je v podstate každý kňaz.

Na nedeľu Dobrého pastiera sa chceme zvlášť modliť za kňazov, aby prostredníctvom ich služby sa veriaci posväcovali a dostávali sa bližšie k Ježišovi Kristovi. Pán Ježiš hovorí o sebe ako o bráne. Kto vojde cez túto bránu bude spasený. Spása človeka je teda ten primárny a najdôležitejší cieľ. Keď si mnohí prejdúc Svätou bránou povedali, že sa im splnilo to, po čom túžili, podobne, ba ešte viac máme v živote túžiť prichádzať ku Kristovi, ktorý o sebe hovorí, že je brána. Čo to znamená? Život podľa viery, život podľa evanjelia. Musíme sa aj spytovať aké brány vyhladávať a na akých najčastejšie stláčame kľučku. Medzi nimi by nemala chýbať brána kostola. A o chráme platia tiež slová: „Toto je dom Boží a brána do neba.“ A kňaz, ktorý v Božom chráme slávi sv. omšu, je *alter Christus* /druhý Kristus/. Neraz sa musí aj kňaz pýtať seba samého: „Čo ponúknem ľuďom? Čo dávam Božiemu ľudu, ktorý je mi zverený? Tu ide o živého Ježiša Krista. Nech nechýba v srdciach kňazov horlivosť za spásu duší. Veriacim teda nech nechýba starostlivosť pastiera a pastierovi múdrosť, pokora a láska k dušiam.

ROK SO SVÄTÝMI

22. máj – Sv. Rita z Cascie, rehoľníčka

Pri jednej púti do Lúrd, ktorú sme si s veriacimi vykonali, zastavili sme sa v pobrežnom francúzskom meste Nice. V miestnej katedrále bol bočný oltár sv. Rity vyzdobený veľkým množstvom ruží. Bol práve deň jej sviatku.

Sv. Rita z Cascie sa narodila v Roccaporene pri Spolete v Taliansku v roku 1381. Jej meno je vlastne skrátene z mena Margherita, Margaréta. Už od útleho veku nosila v srdci túžbu stať sa mníškou. Jej rodičia na ňu však naliehali, aby sa vydala za muža, ktorý však – ako sa ukázalo neskôr – bol k nej veľmi krutý. Mala vtedy len dvanásť rokov. Následne prežila osemnásť veľmi smutných a namáhavých rokov. Mala dvoch synov. Nakoniec ovdovela, jej muž bol zavraždený v bitke. Obaja synovia taktiež zomreli.

Ona v srdci stále mala túžbu z detstva, a tak zašla do augustiniánskeho kláštora v Cascii. Neprijali ju však, kvôli tomu, že bola už vdova. Mali totiž požiadavku, že sestry musia byť panny. Naveľa však spravili výnimku a v roku 1413 Rita mohla vstúpiť do kláštora. Čoskoro sa stala známou kvôli tomu, že žila prísny životom, modlila sa a pomáhala v rámci svojich síl každému, kto to potreboval. Trpela však chronickou chorobou. Znášala to všetko ako obeť Bohu. Všetkým poskytla príklad trpezlivosti a kajúcnosti. Uprostred utrpenia mala viaceré zjavenia. Známe je, ako pri rozjímaní o Kristovom utrpení, sa jej jeden trň z Ježišovej trňovej koruny zapichol do čela. Zomrela 22. mája 1457 v Cascii. Na jej príhovor sa stalo veľa zázrakov. Kanonizovaná bola v roku 1900. Uctieva sa ako patrónka v beznádejných situáciách. Cascia patrí k najväčším pútnickým miestam v Taliansku, dnes je centrom úcty sv. Rity a miestom zmierenia. Je tam stála spovedná služba, ktorú hojne využívajú pútnici z celého Talianska.

MÁJ – MESIAC LÁSKY

Mesiac máj má mnoho prívlastkov, príroda sa prebudila k životu, všetko kvitne, vtáci spievajú a ľudia akoby mali bližšie k sebe. Tešíme sa na spoločnú modlitbu sv. ruženca a májových litánií, deti sa pripravujú na prvé sväté prijímanie a niektoré páry sa rozhodli uzavrieť sviatosť manželstva. Modlime sa aj za tie páry – muž a žena, ktorých vzťah trvá 5, 7, 10 i viac rokov a „necítia sa“ na uzatvorenie sviatosti manželstva, aby „dozreli“ k poznaniu pravej lásky. Častejšie sa skloňuje slovo LÁSKA. Kto je láska? Čo je láska? Aká je láska?

Na začiatku si prečítajme 1 Kor 13,1-13 Hymnus na lásku... „Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá. Nezavidí, nevypína sa, pýchou sa nenadúva. Nie je nehanebná, nehľadá vlastný záujem, nerozčuluje sa, nemyslí na zlo. Neteší sa z nespravodlivosti, ale v pravde nachádza radosť. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne.“ (1 Kor 13,4-8)

Na rozdiel od vášnivej a egoistickej lásky, láska k blížnemu (agapé) je nezištná láska, ktorá chce dobro pre blížneho. Jej prameň sa nachádza v Bohu, ktorý prvý miloval... a vydal svojho Syna, aby si uzmiel hriešnikov... a urobil ich vyvolenými... a synmi... Táto láska pripísaná najprv Bohu (Otcovi..., ktorá je samostatnou prirodzenosťou Boha..., sa nachádza rovnakou mierou u Syna..., ktorý miluje Otca tak, ako Otec miluje jeho..., ako on miluje ľudí... za ktorých bol vydaný... Ona je aj láskou Ducha Svätého..., ktorý ju vlieva do srdca kresťanov... a umožňuje im konečne splniť... to základné prikázanie Zákona, ktorým je láska k Bohu a k blížnemu. (Sväté písmo, Jeruzalemská biblia, Trnava: Dobrá kniha, 2014, s.2333)

Spoznali sme, že na prvom mieste Boh je Láska, od ktorého prichádza láska do ľudských srdiec. Najčistejšie ľudské srdce plné nekonečnej lásky, je srdce Panny Márie, ktorú v mesiaci máji častejšie prosíme, aby za nás orodovala u svojho Syna. Tento rok 13. mája oslávime 100. rokov od zjavenia Panny Márie vo Fatime.

Boh ju posielal na tento svet, aby nás svojou láskou vyzývala k obráteniu, k modlitbe, najmä svätého ruženca s cieľom zvíťaziť láskou v boji proti zlu, ktoré sa vyskytuje vo svete.

Otca (Boha Otca) a matku (Pannu Máriu) si mnohí predstavujeme cez pozemské poznanie svojich ľudských rodičov (či tých, ktorí nás priviedli na svet; alebo tí, ktorí nás vychovali). Počas sviatku Dňa matiek v mesiaci máji spomíname na lásku našich mamičiek a starých mám, ktoré nás obdarúvajú bezhraničnou láskou.

Mnohí máme v pamäti pápeža sv. Jána Pavla II., ktorý s láskou zmieroval rozhnevané strany. Teraz sa chceme viac zamyslieť nad prácou duchovných pastierov: biskupov, kňazov, diakonov, rehoľníkov, ktorí s láskou vykonávajú pastoračné aktivity voči skupinám veriacich vo farnosti, pričom o pastoračných aktivitách čerpáme najmä z literatúry : KOŠČ, Marián; KOŠČ, Ladislav: Pastoralno-psychologické poradenstvo. Trnava: Dobrá kniha, 2006. SBN 80-7141-524-3.

Farnosť, v ktorej kňaz pôsobí vytvára rôznorodé spoločenstvo, preto sa očakáva, že kňaz bude rozvíjať rôznorodé pastoračné aktivity. V bežnej farnosti sa vyskytujú skupiny detí, mládeže, dospievajúci, snúbenci, manželia, mladé rodiny, rodiny s dospievajúcimi (dospelými) deťmi a starí ľudia. Mladí kňazi často majú bližší vzťah s mládežou a deťmi, starší zase s rodinami. Vo všeobecnosti sa očakáva, že kňaz sa vysporiada rovnako kvalifikovane so všetkými požiadavkami špecifických skupín, že dokáže primerane uspokojiť všetky duchovné potreby celého jemu zvereneho farského spoločenstva, ako je:

1. Pastoračia detí – príprava na prijatie sviatosti zmierenia a prvé sv. prijímanie.

Vyučovanie náboženstva – veľmi náročné a diferencovaná požiadavka vzhľadom na rôznorodosť detí, ktoré sú pokrstené a vychovávané vo veriacom prostredí a pre ne je dôležité oboznámiť sa s rozšírenými základmi viery; no niekedy, najmä vo väčších mestách sú i také deti, ktoré vyrástli vo viere nepriateľskom prostredí, pričom rodičia ich dali na náboženstvo z dôvodu nezvládania ich výchovy. Motivácia týchto detí môže byť problematická, pretože navštevovať náboženskú výchovu vnímajú ako formu trestu, ako čosi zbytočné a nebudú motivované pre učenie sa základným pravdám viery, ale ani pre disciplinovanú účasť na hodinách, čo vyžaduje zo strany kňaza veľa lásky a trpezlivosti.

2. Detské a mládežnícke spoločenstvá – významná súčasť pastoračného pôsobenia kňazov, pričom sami boli ako deti a dospievajúci členmi takýchto formačných skupín – miništranti, členovia hudobných skupín, speváckych skupín. Niektoré rehoľné spoločenstvá, napr. saleziáni don Bosca sa sústreďujú na pastoraáciu medzi mládežou, kde zvlášť pôsobí vzájomný príklad, súťaživosť, snaha prejavovať sa, hľadať a nachádzať svoje miesto v spoločnosti – títo mladí sú zvlášť ovplyviteľní a formovateľní. Ciele kresťanského mládežníckeho hnutia: 1.) snaha formovať mladého človeka v kresťanskú osobnosť s uceleným pohľadom na život; 2.) učiť ho žiť v občianskej spoločnosti praktickým duchovným životom založeným na Božom slove, sviatostiach a spoločenstve Cirkvi; 3.) pripraviť ho pre život v rodine a pre spoluprácu pri kresťanskej výchove detí; 4.) vychovať ho k presadzovaniu kresťanských princípov do života v oblasti vedy, kultúry,

politiky.. 5.) viesť ho k pochopeniu práva a povinnosti laikov apoštolovať a začleniť do poslania Cirkvi. Aktivity zamerané na mládež majú nielen formačný, ale aj preventívny charakter, predchádzať vzniku nežiaducich foriem správania: závislosti na drogách, alkohole, automatoch, prežívanie nudy, účasť v gangoch.

Detské a mládežnícke pastoračné programy prispievajú k pozitívnemu zmysluplnému zapojeniu sa do života farnosti a do spoločnosti.

3. Pastoračia dospelievajúcich a pastoračia povolani - povolanie pre rodinný / manželský život alebo zasvätený život. Pastoračná práca zameraná na stredoškolských študentov, učňovskú mládež, vysokoškolákov na jednej strane a na druhej strane špecifické pastoračné pôsobenie na pedagógov, lekárov a zdravotníckych pracovníkov a mnohých ďalších.

4. Príprava na manželstvo a rodičovstvo. Vzdialená príprava má miesto v mládežníckych centrách, v univerzitných pastoračných centrách, kde je zameraná na sebazpoznávanie mladých ľudí, na poznávanie vzájomných rozdielov medzi pohlaviami, na formovanie predstáv o budúcom partnerovi. Mladí ľudia sa učia porozumieť sebe samým, svojim očakávaniam, aký dôležitý je výber jednotlivca, s ktorým budú zdieľať svoj budúci život, utvorenie pevného vzťahu pre základ rodiny, ich vybraný partner okrem životného partnera bude aj otcom (matkou) ich detí.

5. Príprava snúbencov – bezprostredná príprava na manželstvo a rodičovstvo. Jednotlivé stretnutia sa dotýkajú tém: 1. Na ceste k manželstvu; 2. Spája nás viera, nádej a láska; 3. Podoby lásky; 4. Bioetika v manželstve; 5. Rozhovor v manželstve; 6. Spiritualita v manželstve.

6. Pastoračia rodín – kňaz podporuje jestvovanie rodinných spoločenstiev, zriadenie farského centra pre rodinu, zriadenie poradenskej služby pre partnerské a rodičovské problémy. Kňaz býva sprievodcom pri prekonávaní rôznych problémov a duchovným otcom, ktorý sa modlí. Súčasťou pastoračnej starostlivosti sú aj zmiešané rodiny, nezosobašení a rozvedení.

7. Pastoračia seniorov – najstaršia skupina, pričom duchovní usmerňujú prácu „klubu seniorov“, organizujú stretnutia, prednášky, púte, charitatívne aktivity, návštevy chorých, zdravotne postihnutých, organizovanie farských zbierok, starostlivosť o chrám, jeho okolie.

Špecificky významné je prijatie vlastnej nevládnosti zo strany seniorov, zmierenie a odpustenie, pripraviť sa na smrť ako na prechod z časnosti do večnosti, nájsť cestu k viere a ku spásu a to je neľahká práca kňazov, ktorá sa dá zvládnuť iba s veľkou láskou k Bohu a k blížnemu.

Nedokázali by sme odpovedať na všetky otázky súvisiace s témou lásky, preto iba skromne chceme poukázať na lásku, ktorú nosíme v sebe a tiež na lásku, ktorú nám preukazujú denne ľudia okolo nás. Robíme veci, ktoré sa nám zdajú byť samozrejme, pretože ich robíme z lásky k našim blízkym a prijímame od druhých lásku v denných potrebách. Preto nielen majú je mesiac lásky, ale LÁSKA je čnosť, ktorá nás sprevádza po všetky dni nášho života. „Teraz teda zostávajú tieto tri: viera, nádej a láska, ale najväčšia z nich je láska“ (1 Kor 13,13).

Anna Jurovčíková

PATRÓN VINOHRADNÍKOV - SV. URBAN I., PÁPEŽ (222 – 230)

Všade, kde sa na území Slovenska pestuje hrozno, je 25. máj významným dňom. Vinohradníci si v tento deň uctievajú svojho patróna, svätého Urbana. O pápežovi svätom Urbanovi I. sa nám zachovalo len málo záznamov. Narodil sa v Ríme a za pápeža bol zvolený v roku 222. V tom období vládol rímsky cisár Alexander Severus (vládol v rokoch 222 – 235). Skončilo sa prvé obdobie prenasledovania kresťanov, ktorých obeťou bol aj Urbanov predchodca pápež Kalixt I.

*Na túto sochu k česti
a chvále Božej
a ucte sv. Urbana
zbierku zaviedli veriaci
hornoorešanskí
v Amerike na pamiatku
zničených
a znovu vysadených
vinohradov
r. 1911*

Sv. Urbane, oroduj za nás!

Pontifikát Urbana I. znamenal pre kresťanstvo obdobie pokoja, teda bez perzekúcií zo strany rímskej vrchnosti. Dokonca samotný rímsky cisár prijal do svojho domu k obrazom pohanských božstiev aj vyobrazenia Abraháma a Ježiša Krista. Pravdepodobne tak urobil, aby uspokojil svoju matku, Iuliu Mameu, ktorá bola podľa niektorých prameňov kresťankou. Cisár Alexander Severus poskytol cirkvi tzv. locus publicus (voľné miesto) na mieste zavraždenia pápeža Kalixta I. Neskôr tam bol postavený chrám Santa Maria in Trastevere (za Tiberom). Pápež Urban I. rozmnožil cirkevné zemské statky, o čom svedčia aj historické pramene. Podľa historika Eusebia Cézarejského jeho pontifikát trval osem alebo deväť rokov. Zároveň za Urbana pôsobil v cirkvi aj protipápež Hipolyt, možno aby vyvolal rozkol medzi rímskymi kresťanmi. Nevieme nič z ich vzájomného vzťahu. Hipolyt sa neskôr zmieril s Cirkvou a zomrel vo vyhnanstve mučeníckou smrťou.

Údajne pápež Urban obrátil na pravú vieru dvoch vysokopostavených úradníkov Valeriána a Tiburcia. Nariadil, aby boli všetky bohoslužobné nádoby vyrobené zo zlata alebo zo striebra. Po vypuknutí ďalšieho prenasledovania kresťanov priviedli pápeža Urbana pred súd. Tak smelo vyznal svoju vieru v Krista, že aj sám sudca sa stal kresťanom. Keď ho však predsa len uväznili, v noci prišli k jeho žaláru kresťania a prosili strážcov, aby im dovolili modliť sa s uväzneným pápežom. Pohnutí strážcovia sa dali ihneď pokrstiť. Napokon dal rozzúrený prefekt strážcom aj Urbanovi sťat' hlavy.

Iná verzia hovorí, že Urbana I. zabila zrada prefekta Alemenia 19. mája roku 230. Jeho telo

zachránila cisárova matka. Bol pochovaný na cintoríne San Callisto, čo potvrdzuje aj Martyrológium (liturgický súpis kresťanských svätých) sv. Hieronyma. Potvrdil to aj nález náhrobnej dosky s jeho menom v gréčtine. V Liber pontificalis (Súpis pápežov) sa však uvádza, že pápeža Urbana pochovali na Praetextatovom cintoríne. V tomto prípade ide o zámenu so spovedníkom, ktorý taktiež nosil meno Urban a o ktorom sa v niekoľkých listoch zmiňuje sv. Cyprián a historik Eusebius. Časť jeho pozostatkov daroval v roku 862 pápež Mikuláš I. franskému kráľovi Karolovi Holému. Boli uložené vo francúzskom meste Auxerre. V Auxerre sa sv. Urban stal patrónom vinárov.

Pamiatka mučeníckej smrti svätého Urbana sa v liturgickom kalendári slávi 25. mája. Práve tieto májové dni sú známe svojim nestálym počasím, dažďom i vetrom a vyskytujú sa aj oneskorené a obávané mrazy. Zbožní ľudia prosili sv. Urbana, aby chránil ich vinice pred nepriaznivým počasím. Tento zvyk sa zachoval až do dnešných dní. Úcta k sv. Urbanovi sa z Francúzska rozšírila aj do iných krajín Európy. Uchytila sa aj na Slovensku.

Keď prechádzame obcami a dedinami, môžeme vidieť sochu sv. Urbana týčiacu sa smerom k viniciam, poliam a záhradám ako bdie nad nimi a vyprosuje od Boha milosť dobrého počasia, aby priniesli hojnú úrodu. Pestovanie viniča a výroba vína má v našej dedine dlhú tradíciu, obraz viníc dotvára spolu s našim prekrásnym kostolom neoddeliteľnú siluetu Horných Orešian. V minulosti do tohto prostredia bola vložená socha Sv. Urbana, ktorá neodmysliteľne patrí do priestoru zelenej atmosféry hornoořešianskych viníc. Sochu svätého Urbana máme vo vinohradoch v Ohlajtách. Bola postavená v roku 1911 zo zbierky hornoořešianskych Američanov na pamiatku zničených a znovu vysadených vinohradov. K úcte k sv. Urbanovi je venovaná i veľkorozmerná maľba na klenbe v našom kostole.

Všemohúci Bože, prosíme ťa, na príhovor svätého Urbana, o priaznivé počasie a ochranu úrody v našich viniciach.

Ing. Marko Novák, Csc.

PRÍBEH NA POTEŠENIE DUDŠE

Bol raz jeden chlapec, ktorý mal veľmi ťažkú povahu. Bol prchký, zlostný, výbušný. Jedného dňa mu otec dal vrecúško s klincami so slovami, že vždy, keď sa na niekoho nahnevá, má zatĺcť do plotu okolo ich dvora jeden kliniec. Prvý deň zatĺkol chlapec 38 klinčov. Postupom času pochopil, že je oveľa ľahšie kontrolovať svoj hnev ako zatĺkať klince. Po niekoľkých týždňoch povedal svojmu otcovi, že tento deň sa už na nikoho nenahneval. Otec sa usmial a povedal: “Odteraz každý deň, v ktorom sa na nikoho nenahneváš, jeden kliniec z plotu vytiahni.”

Po nejakom čase chlapec otcovi oznámil, že vytiahol už všetky klince. Vtedy ho otec vzal za ruku, priviedol ho ku plotu a riekol mu: “Synček môj, to všetko je veľmi dobré, lenže, pozri sa: v plote sú samé diery. Drevo už nikdy nebude také ako predtým. Keď niekomu niečo povieš v hneve, spôsobíš mu rany podobné týmto dieram. A akokoľvek sa budeš ospravedlňovať, rany zostanú.”

A fyzická rana je rovnako závažná ako, tá ktorú zasadíme svojimi slovami. Priatelia sú skutočný poklad a je potrebné s nimi podľa toho zaobchádzať. Usmievajú sa na teba, sú ti oporou, počúvajú ťa a dodávajú ti odvalu. Ale hlavne majú pre teba vždy otvorené srdce.

Ludské bytosti sú veľmi krehké a zraniteľné. Každá z nich by mala mať na sebe nálepku: “Pri neopatrnom zaobchádzaní hrozí nebezpečenstvo poškodenia.”

UDALOSTI

• **V nedeľu 2. apríla 2017** sa v KD Horné Orešany podávala pôstna polievka. Súčasťou bola aj veľkonočná výstavka „Orešanské všeličo.“ Tešíme sa, že viacerí farníci otvorili svoje srdcia a podelili sa. Na účet zbierky pre tehotné ženy, matky s deťmi a rodiny v soc. núdzi ste prispeli sumou 323,- eur. Ďakujeme všetkým, ktorí sa do podujatia akýmkoľvek spôsobom zapojili a OcÚ za poskytnutie priestorov.

Mária Zacharová

Foto: Mária Mrenová

• Na Kvetnú nedeľu sa uskutočnila procesia s požehnanými ratolestami od kaplnky sv. Vendelína. Práve toto miesto kaplnky nám symbolicky pripomína miesto Bet-fage / v preklade mesto fig/, odkiaľ Ježiš Kristus vysadol na osliatko a následne vošiel slávnostne do Jeruzalema.

ČO NOVÉ V LOŠONCI

Vďaka nášmu dôstojnému pánovi farárovi a diakonovi sme mohli sláviť i vo filiálke Lošonec večernú sv. omšu na Zelený štvrtok a obrady Veľkého piatku. Poklonili sme sa sv. krížu a vrúčne sme sa modlili pri novom Božom hrobe, ktorý daroval kostolu v Lošonci Štefan Solár s rodinou. Pri jeho zhotovovaní mu pomáhali Tomáš Sloboda, Miroslav Sloboda a Peter Nídel v spolupráci s firmou MEERTSCHODY p. Miroslav Škultéty.

Rozkvitnuté kvetinové záhony okolo kostola sú už dlhodobo v starostlivosti Justínky Novákovej v spolupráci s dcérou Máriou, ktorá aranžuje kvety najmä pri slávnostných príležitostiach v kostole. Pán Boh zaplať patrí všetkým: kňazom, ktorí vykonávali sviatosť zmierenia, organistke, spevákom, ministrantom, upratovacím skupinám i mládeži, ktorá sa aktívne zapája spevom, hudbou a čítaním pri liturgii.

Foto a text: Anna Jurovčíková

Pán Boh zaplať všetkým veriacim, ktorí sa zúčastnili na slávení veľkonočných sviatkov. Veriaci z Lošonca ďakujú aj našim drahým spolufarárom z Horných Orešian za prednes pašii.

Foto a text: Anna Jurovčíková

ROK SO SVÄTÝMI

- **Evanjelizačný:** Prosme, aby kresťania v Afrike podľa vzoru milosrdného Ježiša vydávali svedectvo o zmierení, spravodlivosti a pokoji.
- **Úmysel KBS:** Aby každá kresťanská rodina bola verná sviatosti manželstva a pestovala hodnoty lásky a spoločensva.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

Filip Vavro

OPUSTILI NÁS

Ľubomír Tománek, 45-ročný, Lošonec
Rozália Pinkasová, 78-ročná, Hor. Orešany
Jozef Dudáš, 62-ročný, Lošonec

PAMÄTAJ, ŽE TRNE, KTORÉ
ZNÁŠAŠ Z LÁSKY K BOHU, SA RAZ
NA RUŽE PREMENIA.

Sv. Mária Dominika Mazzarellová

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.